

L'ARTICLE DEL DIA

Jordi Solé Tura

Senador i dirigent del PSC.

La desfilada militar a Barcelona

Els nous temps requereixen unes relacions més senzilles, directes i modernes entre la societat civil i els exèrcits, evitant fórmules arcaiques com són les grans exhibicions de força

Em demanen la meua opinió sobre la celebració del Dia de les Forces Armades a Barcelona i malgrat les meves reticències acabo acceptant la petició perquè crec que l'assumpte s'ha desorbitat d'una banda i de l'altra. No m'han agradat mai les desfilades, ni civils, ni religioses o militars. I tampoc m'han agradat mai les banderes, els símbols i les disciplines artificials. L'única bandera que he empuñat voluntàriament ha estat la de Catalunya en els anys negres del franquisme, quan lluitàvem per conquistar les llibertats i l'autonomia i ho fèiem amb un símbol que la dictadura havia prohibit. Una vegada conquistada la democràcia i un cop restablerts els símbols, veig les banderes com el que són: emblemes col·lectius que a vegades uneixen i que gairebé sempre divideixen. L'única bandera que m'agradaria empuñar una altra vegada seria una bandera mundial única, però ja sé que no la veuré, encara que és possible que acabi existint.

Crec també que les desfilades militars corresponen més al passat que al futur, molt especialment en un país com el nostre. Abans eren l'expressió plàstica d'unes forces que anaven dirigides contra un enemic exterior o, com en el nostre cas, contra un enemic interior. Actualment les coses han canviat i encara canviaran més en el futur, perquè cada vegada tindran més pes en l'àmbit militar la tecnologia d'avantguarda, les unitats d'elit i el professionalisme en tots els nivells que l'acumulació d'homes –i ara també de dones– entrenats i pagats per marcar el pas de manera artificial.

Crec, per tant, que la relació entre el món militar i el món civil haurà de ser més oberta, més simple i més directa i haurà de fer servir fórmules d'acostament més senzilles i més personals, com per exemple les jornades de portes obertes, els contactes culturals entre civils i militars i la relativització de les jerarquies. Per això crec que la celebració del Dia de les Forces Armades en forma de desfilades, com s'ha anat fent fins ara, és més el final d'una determinada manera de fer les coses i d'uns ritus arrelats que un autèntic contacte de futur entre el món civil i el

món militar.

Finalment, seria convenient preguntar si després de la celebració del Dia de les Forces Armades a Barcelona hi ha o no una decisió política del Govern del PP. El fet que no es demanés l'opinió de la Generalitat de Catalunya no és, precisament, un bon auguri, sobretot després d'uns resultats electorals que donen al Govern **Aznar** un gran marge de maniobra i fins i tot li permeten imposar les seves condicions a Convergència i Unió a Catalunya. Si això fos així s'hauria comès un important error polític i, per sobre de tot, s'hauria infligit una autèntica ofensa als mateixos militars, ja que se'ls hauria convertit en un mer instrument de fosques maniobres polítiques. Però no tinc totes les dades sobre això i, per

tant, no puc anar més enllà de la mera conjectura.

Un cop dit tot això, crec que la cosa més sensata és no convertir l'assumpte en una baralla política. Es pot estar a favor o es pot estar en contra de la celebració de la desfilada, però no crec que ens conduïxin enlloc denúncies com la que diu que això serà com l'entrada de les tropes de **Franco** a la Barcelona del 1939. Afortunadament ja han passat 60 anys d'aquella gran catàstrofe per a Catalunya i per a tota l'Espanya democràtica i republicana i les Forces Armades espanyoles d'ara no tenen res a veure amb aquelles tropes d'ocupació i de venjança. I, a més a més, qui les hagi vist actuar en zones tan conflictives com per exemple a Bòsnia sap que han tingut una participació decisiva en la pacifi-

cació d'aquella zona de guerra tan fosca i tan cruel i que aquest fet els ha donat un merescut prestigi en el pla internacional.

Entenc l'antimilitarisme de molts, però no veig que això ens porti a cap port. Formem part d'una Europa que, en el terreny militar, ha viscut durant anys en un espai dividit en dos blocs, a l'empara de dues grans potències militars com els Estats Units i la Unió Soviètica. Però una vegada caigut el mur de Berlín, aquest espai ha canviat i s'han desencadenat conflictes que ja no es podran resoldre entre una gran potència i l'altra. Per tant, l'Europa comunitària s'ha de plantejar seriosament la seva pròpia estratègia militar i nosaltres en som una part ineluctable. De res ens serviran les proclames antimilitaristes davant d'una realitat que ens obliga i ens obligarà cada dia més a definir la nostra contribució militar a l'espai de la Unió Europea.

Això pot agradar als uns i no agradar als altres, però no veig que hi hagi cap altra sortida que aquesta en l'àmbit de tot Europa i, per tant, de tot Espanya i de tot Catalunya. Per això la meua resposta a la pregunta inicial és que tinguem la festa en pau, que no convertim l'assumpte en una querella política sense sortida i que comencem a entrar seriosament en aquest terreny, sobretot si aspirem de veritat a tornar a governar a Espanya i a la Generalitat de Catalunya.

Silvia Alcobas